

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ
ΑΙΤΗΣΗ HABEAS CORPUS

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 2/2014)

7 Φεβρουαρίου 2014

[ΝΑΘΑΝΑΗΛ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ZORAN TODOROVIC

Αιτητή

- ΚΑΙ -

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ

1. ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,
2. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση

Αίτηση με κλήση από τον Zoran Todorovic από τη Βοσνία και
τώρα στα κρατητήρια της Μεννόγειας.

Νικ. Χαραλαμπίδου (κα), για τον Αιτητή.

*Ε. Γαβριήλ (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας,
για τους Καθ' ων η αίτηση.*

Αιτητής παρών.

*Χρ. Τζώρτζιου (κα) παρούσα για σκοπούς μετάφρασης από τα
Ελληνικά στα Αγγλικά και αντίστροφα.*

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΝΑΘΑΝΑΗΛ, Δ.: Τίθεται προς έλεγχο της νομιμότητας κράτησης του αιτητή, η υπό τον ως άνω αναφερόμενο τίτλο αίτηση για χορήγηση προνομιακού εντάλματος τύπου Habeas Corpus. Το ιστορικό, όπως αυτό απορρέει από την ένορκη δήλωση του ιδίου του αιτητή, αλλά και την ένορκη δήλωση του Ρηγίνου Πολυδεύκη, διοικητικού λειτουργού στο Τμήμα Αρχείου Πληθυσμού και Μετανάστευσης δεν είναι στην ουσία υπό αμφισβήτηση. Συνοψίζεται στα εξής στο βαθμό που ενδιαφέρουν την υπό κρίση αίτηση: Ο αιτητής κατάγεται από τη Βοσνία, εισήλθε δε στη Δημοκρατία αρχικά ως επισκέπτης και μετέπειτα με τη σύζυγο και τα παιδιά τους. Αιτήθηκε στη συνέχεια πολιτικό άσυλο και άδεια προσωρινής παραμονής. Αυτά έγιναν τον Απρίλιο και Ιούνιο του 2005, αντίστοιχα και η άδεια παραμονής βρισκόταν σε ισχύ, μετά από διαδοχικές παρατάσεις, μέχρι τις 17.3.2010. Το αίτημα για άσυλο απερρίφθη στις 20.5.2009, όπως και η ακολουθήσασα διοικητική προσφυγή, η οποία απερρίφθη στις 18.10.2012. Στις 8 Μαρτίου 2013, το Τμήμα Αρχείου Πληθυσμού και Μετανάστευσης ζήτησε από τον αιτητή όπως διευθετήσει τα της αναχώρησης του από τη Δημοκρατία άμεσα. Έκτοτε ο αιτητής παραμένει στη Δημοκρατία χωρίς άδεια.

Στις 9.4.2013, ο αιτητής συνελήφθη για το αδίκημα της παράνομης παραμονής και κρατήθηκε στα αστυνομικά

κρατητήρια. Στις 10.4.2013 εκδόθηκε διάταγμα κράτησης και απέλασης τόσο για τον αιτητή, όσο και για τη σύζυγο και το μεγαλύτερο τέκνο τους. Τα διατάγματα κράτησης και απέλασης γνωστοποιήθηκαν αυθημερόν στον αιτητή, ο οποίος αρνήθηκε να τα παραλάβει ή να τα υπογράψει σύμφωνα με σημείωμα του Αστ. 2544 Μιχάλη Τζιάζα επί της επιστολής ημερ. 10.4.2013, (Τεκμήριο 12 επί της ενστάσεως). Στη συνέχεια, η διοικητική λειτουργός Α΄, Μαρία Επιφανίου, υπέβαλε στις 17.6.2013 σημείωμα στον Υπουργό Εσωτερικών, μέσω Γενικού Διευθυντή, όπως επανεξεταστεί και αποφασιστεί από τον Υπουργό η περαιτέρω κράτηση των εκεί αναφερομένων αλλοδαπών εφόσον αυτοί «... αποφεύγουν ή/και παρεμποδίζουν τη διαδικασία επιστροφής και απομάκρυνσης τους, ή αναμένεται η εξασφάλιση των αναγκαίων εγγράφων από τρίτη χώρα.», (Τεκμήριο 13).

Το σημείωμα εγκρίθηκε, όπως δηλώνεται στην ένορκη δήλωση του Ρ. Πολυδεύκη, από τον Υπουργό στις 19.6.2013, όπως πιθανώς προκύπτει από το φωτοτυπημένο έγγραφο που αποτελεί το Τεκμήριο 13 και στο οποίο υπάρχει δυσανάγνωστη χειρόγραφη σημείωση προφανώς του Υπουργού. Περαιτέρω, το σημείωμα φαίνεται να αφορά και τον αιτητή παρόλο που το σημείωμα έχει ημερομηνία 17.6.2013 και το φερόμενο ως υποστηρικτικό έγγραφο όπου επισυνάπτεται κατάλογος έχει πολύ προγενέστερη ημερομηνία στις 22.5.2013 και δεν παρουσιάζεται άμεση σύνδεση με το σημείωμα της 17.6.2013. Αυτή η έγκριση

αφορούσε την υποχρέωση του Υπουργού για αυτεπάγγελτη επανεξέταση ανά δίμηνο.

Στη συνέχεια υπεβλήθη νέο σημείωμα στις 3.10.2013, (Τεκμήριο 15), με την αναμενόμενη λήξη του εξαμήνου και ο Υπουργός ενέκρινε στις 4.10.2013 την κράτηση του αιτητή για ακόμη 12 μήνες. Η απόφαση αυτή γνωστοποιήθηκε στον αιτητή στις 21.11.2013, πλην όμως αρνήθηκε να την υπογράψει.

Όλο το πιο πάνω ιστορικό, το οποίο και λεπτομερέστερα ανακλύπτει από το σύνολο των εγγράφων στην ένσταση μέχρι και το Τεκμήριο 17, αποτέλεσε αντικείμενο εξέτασης στην Πολιτική Αίτηση ημερ. 197/13, την οποία καταχώρησε ο αιτητής για Habeas Corpus και στην οποία εκδόθηκε απόφαση στις 19.12.2013, με την οποία το Ανώτατο Δικαστήριο, (Ερωτοκρίτου, Δ.), διέταξε την άμεση απελευθέρωση του αιτητή.

Το σκεπτικό του Δικαστηρίου με βάση το οποίο διατάχθηκε η απελευθέρωση του αιτητή στηρίζεται στο δεδομένο ότι η παράταση που είχε δοθεί από τον Υπουργό Εσωτερικών στις 4.10.2013, έγινε χωρίς την παράθεση επαρκών στοιχείων που να δείχνουν ότι πράγματι ο αιτητής δεν συνεργάζεται για την έκδοση ταξιδιωτικών εγγράφων προς επαναπατρισμό του. Δεν δίνονταν με τα όλα στοιχεία ενώπιον του Υπουργού λεπτομέρειες των ενεργειών που έγιναν από μέρους της διοίκησης και με ποιο τρόπο παράλληλα εκδηλώθηκε από τον αιτητή η άρνηση

συνεργασίας του με τη διοίκηση. Επομένως, ως κρίθηκε, το Δικαστήριο δεν ήταν σε θέση να ελέγξει αντικειμενικά κατά πόσο πληρούνταν οι προϋποθέσεις «... για χορήγηση μιας τόσο μεγάλης παράτασης της κράτησης.». Το Δικαστήριο κατέγραψε πρόσθετα τη θέση ότι ο Νόμος θέτει αυστηρές προϋποθέσεις για την κράτηση τόσο κατά την αρχική περίοδο, όσο και για οποιαδήποτε μεταγενέστερη. Επομένως, οι γενικόλογες δηλώσεις δεν επαρκούν για παράταση κράτησης για δώδεκα ολόκληρους μήνες.

Αμέσως μετά την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου, ο αιτητής επανασυνελήφθη εντός του χώρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την επίκληση της έκδοσης από πλευράς της διοίκησης νέων ενταλμάτων κράτησης και απέλασης με αποτέλεσμα να μεταφερθεί και πάλι στα κρατητήρια, όπου και τελεί έκτοτε υπό κράτηση. Αυτή την επανασύλληψη του στη βάση των διαταγμάτων που εκδόθηκαν στις 19.12.2013, επιδιώκει τώρα να ελέγξει ο αιτητής με την υπό κρίση αίτηση θεωρώντας ότι η έκδοση των νέων διαταγμάτων παραβιάζει το σχετικό Νόμο πολλαπλώς.

Ο Ρηγίνος Πολυδεύκης στη σχετική ένορκη δήλωση του, που υποστηρίζει την ένσταση, βεβαιώνει το γεγονός ότι στις 19.12.2013 κατόπιν εισήγησης που υπέβαλε η Διευθύντρια του Τμήματος Αρχείου Πληθυσμού και Μετανάστευσης, ο Υπουργός εξέδωσε νέα διατάγματα κράτησης και απέλασης, λόγω του ότι ο

αιτητής δεν έχει δικαίωμα παραμονής στη Δημοκρατία παρατείνοντας αφετέρου την κράτηση αυτού για σκοπούς απέλασης για περαιτέρω έξι μήνες. Στο σημείωμα της Διευθύντριας αναφέρεται η διαβίβαση στον Υπουργό σχετικής έκθεσης της αστυνομίας ημερ. 6.11.2013, (η οποία δεν επισυνάπτεται οπουδήποτε στα έγγραφα της ένστασης), μέρος της οποίας είναι το απόσπασμα του Παραρτήματος Β. Από το ιστορικό προκύπτει, κατά τη Διευθύντρια, ότι ο αιτητής δεν συνεργάζεται για να επικοινωνήσει με την πρεσβεία της χώρας του στο Ισραήλ. Ακολούθησαν ανακρίσεις του αιτητή από την Αστυνομία για τον ίδιο σκοπό, χωρίς όμως αποτέλεσμα για έκδοση ταξιδιωτικού εγγράφου και επιστροφή στη χώρα του. Ο ενόρκως δηλών προσθέτει ότι ενώπιον του Υπουργού τέθηκαν επαρκή στοιχεία με το σημείωμα της Διευθύντριας ημερ. 19.12.2013, από τα οποία και προέκυπτε συγκεκριμένα η άρνηση του αιτητή να συνεργαστεί για επιστροφή στην πατρίδα του. Αυτό αναφέρεται στην παρ. 33 της ένορκης δήλωσης ακολουθώντας την παρ. 32, όπου καταγράφεται το δεδομένο ότι το Ανώτατο Δικαστήριο στην Πολιτική Αίτηση αρ. 197/2013, εξέδωσε το διάταγμα Habeas Corpus λόγω του ότι η παράταση που είχε δοθεί τότε από τον Υπουργό Εσωτερικών βασίστηκε σε ανεπαρκή στοιχεία ως προς τη συνεργασία του αιτητή για επαναπατρισμό του.

Οι συνήγοροι αγόρευσαν ενώπιον του Δικαστηρίου υπέρ και εναντίον της υπό κρίση αίτησης και τα επιχειρήματά τους,

στο βαθμό που είναι σχετικά, θα αναφερθούν στη συνέχεια του σκεπτικού.

Αποτελεί κοινό έδαφος ότι το Ανώτατο Δικαστήριο επιλαμβανόμενο αιτήσεως Habeas Corpus για σκοπούς ελέγχου της νομιμότητας κράτησης αλλοδαπού που διαμένει παράνομα στη Δημοκρατία και τίθεται υπό κράτηση για σκοπούς επαναπατρισμού, το πράττει υπό το φως των προνοιών του τροποποιητικού Νόμου αρ. 153(Ι)/2011, του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου Κεφ. 105, στον οποίο μεταφέρθηκαν οι σχετικές πρόνοιες της Ευρωπαϊκής Οδηγίας αναφορικά με το θέμα, 2008/115/ΕΚ. Η νομολογία που εξελίσσεται στο θέμα συγκλίνει στο γεγονός ότι η διάρκεια της κράτησης, σε αντίθεση με τον έλεγχο της νομιμότητας της έκδοσης των ιδίων των διαταγμάτων κράτησης και απέλασης ως διοικητικής πράξης, ελέγχεται με Habeas Corpus. Στην *Αναφορικά με την Αίτηση του Teimuraz Bochorishvili*, Πολ. Αίτ. αρ. 38/2012, ημερ. 2.5.2012, επεξηγήθηκε η όλη έννοια, εμβέλεια και στόχος της Οδηγίας 115/2008/ΕΚ. Λέχθηκαν, μεταξύ άλλων, και τα ακόλουθα:

«Ο τροποποιητικός Νόμος αρ. 153(Ι)/2011 του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεων Νόμου, Κεφ. 105, ενσωμάτωσε σ' αυτόν την Οδηγία 2008/115/ΕΚ σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες σε κράτη-μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών. Μέρος της Οδηγίας στο Κεφάλαιο IV, «Κράτηση ενόψει Απομάκρυνσης», προνοεί διά του άρθρου 15(5), ότι η κράτηση παρανόμως

διαμένοντος αλλοδαπού είναι αναγκαία για να διασφαλιστεί η επιτυχής απομάκρυνση του, αλλά η χρονική περίοδος δεν πρέπει να υπερβαίνει τους 6 μήνες. Συμφώνως του άρθρου 15(6), το χρονικό διάστημα δεν παρατείνεται παρά μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα που δεν υπερβαίνει τους 12 μήνες, όταν, παρά όλες τις εύλογες προσπάθειες, η απομάκρυνση δεν καθίσταται δυνατή για τους λόγους που αναφέρονται στις υποπαρ. (α) και (β), που έγκεινται στην άρνηση συνεργασίας του αλλοδαπού και στην καθυστερημένη λήψη των αναγκαίων εγγράφων από τρίτες χώρες.

Όσον αφορά την ή τις περιόδους κράτησης, η ίδια η Οδηγία προνόησε για έλεγχο της ορθότητας και/ή νομιμότητας της κράτησης αλλοδαπού είτε για την αρχική περίοδο κράτησης μέχρι 6 μήνες ή για την οποιαδήποτε παράταση. Συναφώς το Άρθρο 15(2)(α), καθορίζει ότι όταν η διαταγή κράτησης εκδίδεται από διοικητικές αρχές, τα κράτη μέλη προβλέπουν «..... την ταχεία δικαστική επανεξέταση της νομιμότητας της κράτησης ....», ο δε υπήκοος τρίτης χώρας απολύεται αμέσως, αν η κράτηση δεν είναι νόμιμη. Ανεξαρτήτως τούτου, η απόφαση κράτησης δυνάμει του εδαφίου (3) του ίδιου Άρθρου, «.... επανεξετάζεται ανά εύλογα χρονικά διαστήματα είτε κατ' αίτηση του συγκεκριμένου υπηκόου τρίτης χώρας, είτε αυτεπαγγέλτως. Σε περίπτωση παραταθείσας διάρκειας κράτησης, η επανεξέταση εποπτεύεται από δικαστική αρχή.».

Μεταφερόμενη η Οδηγία στην ημεδαπή νομοθεσία με τον τροποποιητικό Νόμο αρ. 153(I)/11, ο νομοθέτης προσαρμόζοντας τις γενικότερες κατευθυντήριες αρχές της Οδηγίας στο υφιστάμενο δικαιοσύνη σύστημα, προνόησε ρητώς με το άρθρο 18ΠΣΤ(3)(α), ότι το αρχικό διάταγμα κράτησης υπόκειται σε προσφυγή δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος, ενώ με το άρθρο 18ΠΣΤ 5(α), δίδεται δικαίωμα στον αλλοδαπό να αιτηθεί

την έκδοση εντάλματος habeas corpus δυνάμει του Άρθρου 155.4 του Συντάγματος, αναφορικά με τη διάρκεια κράτησης.

Επομένως, ο πρωταρχικός σκοπός της Οδηγίας ήταν να προβλέψει για τη διαδικασία δικαστικού ελέγχου για κάθε περίοδο κράτησης είτε αρχική, είτε επί παράτασης. Περαιτέρω, ο δικαστικός αυτός έλεγχος προβλέπεται να είναι ταχύς ώστε η απελευθέρωση του αλλοδαπού να είναι άμεση όπου διαπιστώνεται ότι η κράτηση είναι παράτυπη ή και παράνομη. Η ρητή επομένως πρόνοια για την καταχώρηση αίτησης habeas corpus προς έλεγχο της διάρκειας κράτησης δεν είναι δυνατόν να αναιρεθεί με τη θέση που εξέφρασε η Δημοκρατία περί αποκλεισμού εξέτασης της υπό κρίση αιτήσεως επειδή η απόφαση για παράταση εκδόθηκε από την Υπουργό Εσωτερικών, ελεγχόμενη μόνο από το αναθεωρητικό Δικαστήριο. Είναι πρόδηλο ότι οι δύο τρόποι ελέγχου της νομιμότητας της κράτησης, στο ιδιωτικό και το δημόσιο δίκαιο, συμπλέκονται σε ένα βαθμό απολήγουν δε, στα πλαίσια του σκοπού εφαρμογής της Οδηγίας, να στοχεύουν, κατά ενιαίο τρόπο, στον έλεγχο της νομιμότητας της κράτησης.»

Το πιο πάνω απόσπασμα υιοθετήθηκε μεταγενέστερα στις *Αναφορικά με την Αίτηση του Amer Mahmoud Mourad*, Πολ. Αίτηση αρ. 164/2012, ημερ. 30.11.2012, (Κραμβής, Δ.), και *Αναφορικά με την Αίτηση του Dong Dong Zhang*, Πολ. Αίτηση αρ. 10/2013, ημερ. 13.2.2013, (Παναγή, Δ.), ενώ η απόφαση έτυχε επιδοκίμασias και στην απόφαση της Ολομέλειας *Guo Shuying v. Δημοκρατίας*, Πολ. Έφ. αρ. 351/2012, ημερ. 10.12.2012.

Απορρέει συνεπώς από την πιο πάνω ανάλυση ότι οι υποθέσεις που ανέφερε στην αγόρευση της η ευπαίδευτη συνήγορος των καθ' όν, *Valentine Popa v. Δημοκρατίας*, Πολ. Αίτ. αρ. 7/2000, ημερ. 14.1.2000, *Bondar (Αρ. 2)* (2004) 1 Α.Α.Δ. 2075, *Πολιτίδης* (1999) 1 Α.Α.Δ. 1256, και άλλες, πρέπει να αναγιγνώσκονται πλέον υπό το φως της ενσωμάτωσης της Ευρωπαϊκής Οδηγίας στον ημεδαπό νόμο. Στο βαθμό δε που το επιχείρημα της Δημοκρατίας συναρτάται προς το ότι τα διατάγματα κράτησης και απέλασης ημερ. 19.12.2013, αποτελούν νέα διοικητική πράξη και συνεπώς αυτή πρέπει να ελεγχθεί με προσφυγή δυνάμει του Άρθρου 146, η απάντηση είναι, όπως θα διαφανεί και κατωτέρω, ότι η παρούσα αίτηση έχει σκοπό να ελέγξει το σύνολο της περιόδου κράτησης ως προς τη νομιμότητα της σε συμμόρφωση με το Νόμο και την Οδηγία, και όχι αποσπασματικές περιόδους που πλασματικά μπορεί να δημιουργήσει η διοίκηση, καταστρατηγώντας το Νόμο. Όπως άλλωστε αποφασίστηκε στην *Αίτηση του Essa Murad Khlaief (αρ. 1)* (2003) 1 Α.Α.Δ. 1402, η όποια παρανομία στην κράτηση για σκοπούς απέλασης ελέγχεται αποτελεσματικά μόνο στα πλαίσια διαδικασίας για Habeas Corpus.

Επί της ουσίας, το άρθρο 18ΠΣΤ(5)(γ) υποχρεώνει τον Υπουργό Εσωτερικών να απολύσει αμέσως τον επηρεαζόμενο υπήκοο τρίτης χώρας εάν η αίτηση του δυνάμει της παρ. (α) του εδαφίου (5), το οποίο προνοεί ότι η διάρκεια κράτησης υπόκειται σε αίτηση για έκδοση εντάλματος Habeas Corpus δυνάμει του

Άρθρου 155.4 του Συντάγματος, γίνει δεκτή από το Ανώτατο Δικαστήριο. Αντίστοιχη πρόνοια υπάρχει στο Article 15 paragraph 2 το οποίο προνοεί ότι ο υπήκοος τρίτης χώρας απολύεται αμέσως εάν η κράτηση κριθεί παράνομη, καθώς και στην παράγραφο 4 του ίδιου Άρθρου της Οδηγίας, το οποίο προνοεί ότι αν η κράτηση παύει να είναι αιτιολογημένη, ο επηρεαζόμενος «shall be released immediately». Περαιτέρω, διασφαλίζεται από την Οδηγία με το άρθρο 13 στον επηρεαζόμενο υπήκοο τρίτης χώρας, **αποτελεσματική θεραπεία** («effective remedy»), να εφεσιβάλλει ή να ζητήσει επανεξέταση αποφάσεως σχετιζόμενης με επαναπατρισμό, περιλαμβανομένης και ενδιάμεσης προσωρινής θεραπείας αναστέλλουσα την απόφαση.

Το τι έπραξε εδώ η Διευθύντρια εισηγούμενη προς τον Υπουργό την έκδοση νέων διαταγμάτων κράτησης και απέλασης, μαζί με τη συνακόλουθη έγκριση του αιτήματος από τον ίδιο τον Υπουργό Εσωτερικών αποτελούν κατάφωρη και απροκάλυπτη παραβίαση των ρητών διατάξεων του Νόμου αρ. 153(I)/2011 και των υποχρεώσεων της Δημοκρατίας έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο αιτητής στερήθηκε του ευεργετήματος της **άμεσης** απελευθέρωσης του, σύμφωνα με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερ. 19.12.2013.

Υπό το πρόσχημα της έκδοσης νέων διαταγμάτων κράτησης και απέλασης, η Διευθύντρια και ο Υπουργός,

επέδειξαν πρωτοφανή ασέβεια σε δικαστική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου μη αποδεχόμενοι την ετυμηγορία του Δικαστηρίου με την οποία διατάχθηκε η άμεση απελευθέρωση του αιτητή. Χρησιμοποιείται η φράση «υπό το πρόσχημα», διότι ακριβώς αυτό υποδεικνύουν τα έγγραφα τα οποία τέθησαν ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου. Το σημείωμα της Διευθύντριας ημερ. 19.12.2013, απεστάλη στον Υπουργό «Κατεπείγον – με τηλεομοιότυπο» και αναφέρεται στο ότι, «Σήμερα, 19/12/2013, το Ανώτατο Δικαστήριο Κύπρου απέλυσε τον αλλοδαπό διότι δεν έκρινε επαρκή την αιτιολογία στην απόφαση παράτασης της κράτησης του ημερ. 04/10/2013.». Αφού αναφέρονται διάφορες ενέργειες που είχαν γίνει προηγουμένως, η Διευθύντρια εισηγήθηκε την έγκριση νέων διαταγμάτων κράτησης και απέλασης και την έγκριση παράτασης κράτησης για σκοπούς απέλασης για περαιτέρω έξι μήνες. Η Διευθύντρια παραθέτει, όπως ήδη αναφέρθηκε προηγουμένως, το Παράρτημα Β, που είναι μέρος εκθέσεως της Αστυνομίας ημερ. 6.11.2003, αλλά το ίδιο το Παράρτημα Β ανακόλουθα καταγράφει στο κάτω μέρος διαφορετική χρονική ημερομηνία, ήτοι, «Πέμπτη 19 Δεκεμβρίου 2013». Το Παράρτημα αυτό περιέχει εκτός του όλου ιστορικού και την πληροφορία ότι η υπόθεση του αιτητή ορίστηκε για απόφαση στις 19.12.2013 και ώρα 9.00 το πρωί.

Είναι επομένως φανερό ότι εν αναμονή τυχόν ευνοϊκής για τον αιτητή απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου ετοιμάστηκε εσπευσμένα το σημείωμα-επιστολή της Διευθύντριας, ίδιας

ημερομηνίας, με εκσυγχρονισμένα τα στοιχεία στο Παράρτημα Β, ώστε να εγκριθεί αμέσως από τον Υπουργό. Δεν μπορούν να αναγνωσθούν με διαφορετικό τρόπο οι ενέργειες αυτές, διαφορετικά δεν θα καθίστατο δυνατή η επανασύλληψη του αιτητή αμέσως μετά την ανάγνωση της απόφασης, εξερχόμενος της αιθούσης του Δικαστηρίου, όπως ο ίδιος καταγράφει στην παρ. 12 της ένορκης δήλωσης του, χωρίς να υπάρχει επί του δεδομένου αυτού οποιαδήποτε αμφισβήτηση από τη Δημοκρατία.

Πρόσθετα, ουδέν νέο στοιχείο παρουσιάστηκε ενώπιον του Υπουργού που να δικαιολογούσε την έκδοση νέων διαταγμάτων κράτησης και απέλασης εφόσον όλα τα δεδομένα ήσαν ήδη ενώπιον του Υπουργού όταν έλαβε την απόφαση για παράταση της κράτησης στις 4.10.2013, δεδομένα που τέθηκαν ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Πολιτική Αίτηση αρ. 197/2013, εξετάσθηκαν και κρίθηκαν ανεπαρκή. Τα όσα η Διευθύντρια αναφέρει στο σημείωμα της ημερ. 19.12.2013, συναρτώνται χρονικά προς προηγούμενες ενέργειες της διοίκησης με τελευταία αναφερόμενη ημερομηνία ενέργειας την 18.9.2013. Έτσι αναφέρεται ότι ο αλλοδαπός στις 16.4.2013 δεν συνεργαζόταν για να επικοινωνήσει με την πρεσβεία της χώρας του στο Ισραήλ, ότι στις 23.4.2013 ανακρίθηκε εξακολουθώντας να μην συνεργάζεται και ότι στις 2.9.2013 και 18.9.2013 και πάλι ανακρινόμενος εξακολουθούσε να μην συνεργάζεται για να επικοινωνήσει με την πρεσβεία της χώρας του. Τα ίδια δεδομένα

αναφέρονται και στο Παράρτημα Β του σημειώματος της Διευθύντριας.

Αυτό φανερώνεται και από τα στοιχεία που παρατίθενται στο Τεκμήριο 13, ημερ. 17.6.2013, στην ένσταση όπου παρουσιάζονται τα επί μέρους δεδομένα για τον αιτητή μεταξύ των οποίων και ότι αρνείται να μιλήσει με την πρεσβεία του και ότι τα διαβατήρια του ιδίου και της οικογένειάς του είναι ληγμένα. Μάλιστα, ενώ στο επόμενο Τεκμήριο 14 φαίνεται να υπάρχει καταχώρηση από την αστυνομία ότι έγινε προσπάθεια εξασφάλισης ταξιδιωτικών εγγράφων μέσω της πρεσβείας του αιτητή στο Ισραήλ, (χωρίς όμως οποιεσδήποτε ουσιώδεις λεπτομέρειες ως προς το πότε και ποιος προέβη στις ενέργειες αυτές), αλλά δεν μπορούν να εκδοθούν ταξιδιωτικά έγγραφα χωρίς τη συγκατάθεση του, το δεδομένο αυτό δεν αναφέρεται καν στην επιστολή της Διευθύντριας ημερ. 19.12.2013, ούτε και στο Παράρτημα Β.

Τα δεδομένα επομένως του αιτητή δεν διαφοροποιήθηκαν καθόλου από την προηγούμενη έκδοση στις 4.10.2013 των διαταγμάτων κράτησης και απέλασης, ούτε και φαίνεται να έχουν γίνει οποιεσδήποτε πρόσθετες ενέργειες. Τα στοιχεία αυτά είχαν τεθεί ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Πολιτική Αίτηση αρ. 197/2013, το οποίο δεν ικανοποιήθηκε. Η ενδεδειγμένη πορεία για τη διοίκηση αν αμφισβητούσε την

ορθότητα της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερ. 19.12.2013, ήταν να την εφεσιβάλει, πράγμα το οποίο δεν έγινε.

Η διοίκηση δεν είναι δυνατό να προσεγγίζει την υπόθεση αυτή ως διοικητικής φύσεως ώστε με επανεξέταση να συμπληρώσει ελλειμματική αιτιολογία για να εκδώσει νέα πράξη, τεμαχίζοντας έτσι πλασματικά με δικές της ενέργειες την όλη περίοδο. Αυτό καταστρατηγεί κάθετα τη δυνατότητα του αιτητή να ελέγξει ολόκληρη την περίοδο κράτησης του, η οποία στην προκειμένη περίπτωση άρχισε στις 9.4.2013. Τέτοιες ενέργειες έρχονται σε καταφανή διάσταση με το άρθρο 118ΠΣΤ(5)(α), στο οποίο οι λέξεις «διάρκεια κράτησης», σημαίνουν χωρίς αμφιβολία ολόκληρη την περίοδο που ο αλλοδαπός παραμένει υπό κράτηση για σκοπούς προετοιμασίας επιστροφής στην πατρίδα του. Αυτό άλλωστε προκύπτει αβίαστα και από την ολότητα της Οδηγίας και του Νόμου, όπου η κράτηση επιτρέπεται μόνο για τη μικρότερη δυνατή διάρκεια και διατηρείται για όσο χρόνο η διαδικασία απομάκρυνσης εξελίσσεται και εκτελείται με τη δέουσα επιμέλεια, (άρθρο 18ΠΣΤ(1)). Περαιτέρω τα εδάφια (7) και (8) του ιδίου άρθρου, προνοούν για κράτηση που δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες ή πρόσθετους δώδεκα μήνες, ενώ υπενθυμίζεται και η υποχρέωση του Υπουργού προς επανεξέταση αυτεπαγγέλτως ανά δίμηνο κάθε διατάγματος κράτησης σύμφωνα με το εδάφιο (4) του εν λόγω άρθρου.

Ανεξάρτητα από τα όσα έχουν αναφερθεί ανωτέρω και πάλι η διοίκηση απέτυχε να δώσει ενώπιον του Δικαστηρίου επαρκή στοιχεία για την περαιτέρω κράτηση του αιτητή, ενώ βεβαίως δεν νοείται «παράταση κράτησης», εφόσον με την απόφαση στην Πολιτική Αίτηση αρ. 197/2013, αφαιρέθηκε στην ουσία η νομιμότητα της προηγούμενης περιόδου κράτησης του αιτητή ώστε να μην μπορεί πλέον να γίνεται λόγος για προσθήκη άλλης περιόδου κράτησης. Η «παράταση» κράτησης είναι εντελώς απογυμνωμένη από προηγούμενα νομιμότητα. Και βεβαίως ενεργοποιείται πρόσθετα και η νομολογία η οποία έχει κρίνει παράνομη την εκ των υστέρων έγκριση παράτασης κράτησης, όταν δηλαδή η προηγούμενη περίοδος είχε λήξει. Διάταγμα κράτησης δεν μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ ώστε να νομιμοποιείται ολόκληρη η περίοδος, (δέστε *Αναφορικά με την Αίτηση του Mohammad Khash v. Δημοκρατίας*, Πολ. Αίτηση αρ. 132/2011, ημερ. 21.12.2011, *Αναφορικά με την Αίτηση του Mostafa Haghilo*, Πολ. Αίτηση αρ. 133/2011, ημερ. 22.12.2011 και *Αναφορικά με την Αίτηση του Wilky Fonjy Fonjungo*, Πολ. Αίτηση αρ. 44/2013, ημερ. 4.4.2013). Πόσο μάλλον εδώ που με απόφαση του το Ανώτατο Δικαστήριο της Δημοκρατίας έκρινε αναιτιολόγητη την μέχρι τις 19.12.2013 κράτηση του αιτητή.

Όπως λέχθηκε και στην πρόσφατη απόφαση αυτού του Δικαστηρίου στην *Αναφορικά με την Αίτηση του Muhammad Ashfaq*, Πολ. Αίτ. αρ. 212/2013, ημερ. 16.1.2014, ένας αιτητής δεν μπορεί να στερείται της ελευθερίας του χωρίς να τηρούνται

με σχολαστικότητα τόσο οι ουσιαστικές, όσο και οι τυπικές προϋποθέσεις της Οδηγίας και του ημεδαπού Νόμου. Η τυχόν έγκριση για κράτηση ή παράταση αυτής δεν μπορεί να αποτελεί τυποποιημένη διοικητική ή υπουργική πράξη, αλλά πρέπει να αιτιολογείται με αναφορά στα κριτήρια που θέτει το εδάφιο (1) του άρθρου 18ΠΣΤ και με λεπτομέρεια να καταγράφονται οι λόγοι για τους οποίους η κράτηση θεωρείται αναγκαία για σκοπούς της προετοιμασία επιστροφής ή της διαδικασίας απομάκρυνσης. Αυτά τα δεδομένα εδώ εν πάση περιπτώσει ελλείπουν. Πέραν των δεδομένων που ήδη υπήρχαν και ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Πολ. Αίτηση αρ. 197/2013, ότι ο αιτητής αρνείται να επικοινωνήσει με την πρεσβεία του, ουδέν συγκεκριμένο αναφέρεται ως προς ενέργειες που η διοίκηση έκαμε για την απομάκρυνση του αιτητή στα πλαίσια της δικής της υποχρέωσης να εξελίσσει και να εκτελεί τη διαδικασία απομάκρυνσης «με τη δέουσα επιμέλεια», (άρθρο 18ΠΣΤ(1) του Νόμου).

Η ύπαρξη διοικητικών μέτρων για απέλαση και κράτηση δεν εξουδετερώνει την αναγκαιότητα για τον συνεχή έλεγχο που πρέπει να γίνεται από τις διοικητικές και δικαστικές αρχές αναφορικά με τη νομιμότητα της όλης διάρκειας της κράτησης.

Η αίτηση συνεπώς επιτυγχάνει. Διατάσσεται η άμεση απελευθέρωση του αιτητή από την κράτηση του.

Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται υπέρ του αιτητή και εναντίον των καθ' ων, ως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Τα έξοδα της μεταφράστριας να καταβληθούν από τη Δημοκρατία.

Στ. Ναθαναήλ,

Δ.